

רע"פ 3525/13 - אייל אבולפיה נ' עיריית תל אביב-יפו

רע"פ 3525/13 - אייל אבולפיה נ' עיריית תל אביב-יפועליון

רע"פ 3525/13

אייל אבולפיה

נגד

עיריית תל אביב-יפו

בית המשפט העליון

[24.06.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 20.2.2013, בעפ"א 61327-12-12, שניתן על-ידי כבוד השופט א' כהן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, אשר ניתן על-ידי כב' השופט א' כהן, בעפ"א 61327-12-12, ביום 20.2.2013. בפסק דינו, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו, אשר ניתן על-ידי כב' השופט א' גולדין, בתיק 00/03/6195030, ביום 15.11.2012.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו החניית רכב במקום בו החניה אסורה על פי הוראות תמרור, לפי סעיף 6(א)(2) לחוק העזר העירוני לתל אביב-יפו (העמדת הרכב והחנייתו), התשמ"ד-1983. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 7.7.2011, בשעה 16:53, או בסמוך לכך, החנה המבקש את רכבו בניגוד להוראות תמרור "אין עצירה", ברחוב אבן גבירול, בסמוך לבית מס' 19, בתל אביב.

כחודש לאחר מכן, החל המבקש לנהל חליפת מכתבים עם אגף החניה של המשיבה, בניסיון לבטל את כתב האישום.

3. ביום 15.11.2012, לאחר ניהול משפט הוכחות, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש, בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום. מאחר שבין הצדדים לא נתגלעה מחלוקת בנוגע לעובדות הנטענות בכתב האישום, התמקד בית המשפט בשתי טענות שהעלה המבקש. הטענה הראשונה הייתה, כי הפקח, אשר הנפיק את הדו"ח, מנע מהמבקש את "זכות השימוע", בכך שלא פנה אליו כדי לברר מדוע הוא החנה את רכבו, באופן המתואר בכתב האישום. בהתייחס לעניין זה, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי הפקח לא יכול היה לשמוע את טענות המבקש, "שכן על פי עדותו היום, יצא [המבקש] מהרכב לרכוש בקבוק מים בחנויות שבסביבה", ולפיכך, נדחתה טענה זו.

טענתו הנוספת של המבקש, היא כי באותה שעה בדיוק, הוא לקה בהתקף אסטמה, שבעטיו הוא לא היה מסוגל לנהוג ברכב, ולכן "עצר בצד כדי למנוע סיכון". בדחותו טענה זו, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי האישור הרפואי אשר צירף המבקש כדי לאשש את גרסתו, "אינו תומך כלל בגרסתו. המסמך הזה אין לו שום משקל ראייתי שכן אינו עשוי על פי פקודת הראיות". בנוסף לכך, עמד בית המשפט לעניינים מקומיים על כך שהמסמך נושא תאריך מאוחר בלמעלה משנה ממועד האירוע, ואיננו מפרט את מצבו הרפואי של המבקש במועד הרלבנטי ואף לא בסמוך אליו. לבסוף, ציין בית המשפט, כי בשני המכתבים הראשונים, אשר שלח המבקש אל המשיבה, לא הופיעה כל טענה בקשר לצורך רפואי, אשר בעקבותיו הוא החנה את רכבו שלא כחוק.

לאחר הדברים הללו, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש בעבירה שיוחסה לו. באותו מעמד ניתן גזר הדין, בעניינו של המבקש, ובמסגרתו ציין בית המשפט, כי "[המבקש] למד את הלקח ממקרה זה ולא יוסיף לבקר באולמות בית המשפט לעניינים מקומיים בנושא זה", ולאור זאת הושת עליו קנס בשיעור של 400 ₪.

4. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. ביום 20.2.2013, ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתו נדרש בית המשפט לשתיים מטענותיו המרכזיות של המבקש. הטענה הראשונה, לפיה ראיות התביעה נסמכו על "עדות יחידה של הפקח", נדחתה. בית המשפט המחוזי קבע, כי היות שהמבקש הודה בעובדות כתב האישום, ואך טען שיש להתחשב במצבו הרפואי אשר, אילץ אותו, לטענתו, לבצע את העבירה, הרי שאין עסקינן "בעדות יחידה שנועדה לאמת את עובדות כתב האישום". כמו-כן, נדחתה הטענה הנוספת, לפיה קמה למבקש הגנת הצורך עקב "התקף אסטמה" בו לקה, לטענתו. בית המשפט המחוזי התייחס לאישור הרפואי שהגיש המבקש וקבע, כמו בית המשפט לעניינים מקומיים, כי אין לו "כל משקל ראייתי [...] וגם אין בו התייחסות למצב הרפואי ביום האירוע". בית המשפט המחוזי הוסיף עוד, כי "בית משפט קמא ציין, ובצדק, כי לא הוכח שבאותו מועד היה צורך מידי ודחוף לחנות דווקא באותו מקום". על יסוד האמור, נקבע כי המבקש אינו עומד בתנאי סעיף 34א לחוק העונשין, המסדיר את הגנת הצורך, והערעור על הכרעת הדין נדחה. אשר לערעור על גזר הדין, אף הוא נדחה, משלא נמצא כי נפל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא.

הבקשה לרשות ערעור

5. ביום 19.5.2013, הגיש המבקש, בעצמו, את בקשת רשות הערעור המונחת לפניי. לשיטתו של המבקש, עניינו מעורר מספר סוגיות רחבות היקף, ובכלל זה: האם רשאי פקח לרשום דו"ח מבלי להצמידו לרכב, אף במקרה שהנהג נמצא ברכב, ובכך לשלול מהנהג את זכותו לטיעון; האם רשאי פקח לרשום דו"ח ולשלוח אותו בדואר מבלי להצמידו למכונית החונה שלא כדין, במקום לנסות ולמנוע את עצם ביצוע העבירה; וכן, האם מטרת הפקחים להעשיר את קופת העירייה גם במחיר זכות הטיעון, הנתונה לנהג, הזכאי להגנה בהליך פלילי.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה ובצירופותיה, נחה דעתי כי היא אינה מקיימת את התנאים אשר נקבעו לקבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה, ועל-כן דינה להידחות.

כלל נקוט עמנו הוא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי", שמורה אך לאותם מקרים מיוחדים, המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית כבדת משקל, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וכן במקרים, יוצאי דופן, המגלים חשש לעיוות דין או אשר עולה מהם אי-צדק ניכר כלפי המבקש (ראו, מבין רבים: רע"פ 4088/13 בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל (11.6.2013); רע"פ 3370/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.6.2013); רע"פ 3616/13 רמו נ' מדינת ישראל (4.6.2013); רע"פ 3385/13 דימיטשטיין נ' מדינת ישראל (29.5.2013)).

הגם שהמבקש מנסה לשוות לבקשתו אופי של סוגיה מהותית בעלת השלכה ציבורית רחבה, הרי שהיא נוגעת, כול כולה, לעניינו הפרטי, ואין לה כל השלכה כללית, שכן הדברים מעוגנים בנסיבות הקונקרטיות של המקרה. טענתו המרכזית של המבקש הינה, כי הפקח, אשר רשם את הדו"ח, היה יכול לברר עמו, מדוע החנה את רכבו שלא כחוק, ולו היה נוהג כך, היה לומד כי המבקש נמצא בעיצומו של התקף אסטמה. ואולם, בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר גם לפניו הוצגה טענה זו, מצא שאין בה כל ממש, בקובעו, כי הפקח לא יכול היה לקיים שיג ושיח עם המבקש, כיוון שזה האחרון יצא, לגרסתו, מהרכב כדי לרכוש בקבוק מים. באופן דומה, נשללה הטענה, לפיה יכול היה הפקח למנוע את ביצוע העבירה בעת התרחשותה, וזאת, כיוון שהמבקש לא היה, כאמור, במקום, על-פי גרסתו שלו, באופן שניתן היה לבקשו לפנות את המקום ובכך לחדול מביצוע העבירה.

סיכומי של דבר, המבקש משיג, הלכה למעשה, על קביעותיו העובדתיות של בית המשפט לעניינים מקומיים, ובעניינים כגון דא, אין מקום, ככלל, להתערבותה של ערכאת הערעור, ובודאי נכונים הדברים כאשר מדובר בהליך שהוא בגדר "גלגול שלישי".

7. אשר-על-כן, לא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת של הליך שיפוטי נוסף, והנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, ט"ז בתמוז התשע"ג (24.6.2013).